

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 63 0 P 039746 23 Rev
Sarajevo, 07.03.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Gorana Nezirovića, kao predsjednika vijeća, dr.sc. Senada Mulabdića i Jasne Mujanović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B.B. sina M. iz Lj., zastupanog po punomoćniku T.Z., odvjetniku iz Lj., protiv tuženog F.S. sin F., D.R. Lj., zastupanog po punomoćniku A.Š. odvjetniku iz Lj., radi isplate, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Kantonalnog suda u Širokom Brijegu, broj: 63 0 P 039746 22 Gž od 30.11.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.03.2023. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Ljubuškom br. 63 0 P 039746 20 P od 23.11.2021.godine odlučeno je: Nalaže se tuženiku da tužitelju na ime duga po osnovu ugovora o zajmu isplati iznos od 60.000,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 01.04.2020. godine, pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom ovrhe.

Dužan je tuženik isplatiti tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 4,940,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana 23.11.2021. godine, kao dana donošenja prvostupanjske presude, pa do isplate.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Širokom Brijegu, broj: 63 0 P 039746 22 Gž od 30.11.2022. godine žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na žalbu.

Protiv drugostepene presude, reviziju je blagovremeno izjavio tuženi i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud reviziju usvoji, pobijanu presudu preinači, i odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Tužitelj je u odgovoru na reviziju tuženog izložio razloge zbog čega smatra da revizija nije osnovana.

Revizija nije osnovana.

Ne stoji povreda odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) na koju ukazuje revident. Drugostepeni sud je u okviru kontrolne funkcije prihvatio da je prvostepeni sud ocijenio sve dokaze savjesno i brižljivo, kako svaki dokaz posebno tako i sve dokaze zajedno. Tuženi ne može sa uspjehom svoju subjektivnu ocjenu dokaza suprotstaviti ocjeni dokaza koju su dali nižestepeni sudovi u skladu sa odredbom člana 8. ZPP. Drugostepeni sud je cijenio sve žalbene navode od odlučnog značaja i za svoju odluku dao odgovarajuće razloge (član 231. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP) pa prema tome nije bilo povreda iz člana 209. ZPP.

Ocjenom prihvaćenih dokaza koje su stranke izvele na glavnoj raspravi kod prvostepenog suda nižestepeni sudovi su utvrdili da je između parničnih stranaka 29.12.2019. godine zaključen pismeni ugovor, obostrano potpisan, koga su stranke naslovile kao ugovor o kratkoročnoj pozajmici, da je tužitelj davalac pozajmice a tuženi primalac pozajmice, da je ugovorena isplata iznosa od 60.000,00 KM na rok povrata od 3 mjeseca, da je tužitelj isplatio tuženom ugovoreni iznos pozajmice, da tuženi ni do zaključenja glavne rasprave kod prvostepenog suda nije vratio primljeni iznos pozajmice.

Polazeći od ovakvog utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, koje veže i revizijski sud bez ovlaštenja da ga ispituje i mijenja (član 240. stav 2. ZPP), i ovaj sud smatra da su nižestepeni sudovi pravilnom primjenom materijalnog prava usvojili postavljeni zahtjev tužitelja i za takvu odluku su dali jasne, potpune i pravilne razloge sa kojima se slaže i ovaj sud (član 17. stav 1. u vezi sa članom 46. stav 2., 51. stav 1., 148. stav 1., 262. stav 1. i članom 555. ZOO).

Stoji činjenica da su iste parnične stranke i ranije bile u ugovornom odnosu zajma po pismenom ugovoru, koji je obostrano potpisan, zaključenim 03.06.1999. godine, ali su nižestepeni sudovi utvrdili da ni taj primljeni ugovoreni iznos od 50.000,00 KM tuženi nije vratio tužitelju i da je ugovor o zajmu od 29.12.2019. godine zaključen upravo da se utvrdi stanje duga iz 1999. godine tako da su stranke sporazumno ugovorile da iznos od 10.000,00 KM predstavlja kamatu dok je glavni dug 50.000,00 KM, tako da ukupan povrat duga iznosi traženih 60.000,00 KM.

Tuženi ni po ocjeni ovog suda nije dokazao da je vratio tužitelju raniji dug iz 1999. godine i dug po ugovoru iz 2019. godine jer nije kao dokaz priložio priznanice o vraćanju značajnog novčanog iznosa.

Tuženi u reviziji naširoko obrazlaže da je vratio dug tužitelju još po ugovoru o zajmu iz 1999. godine, a da je ugovor o zajmu iz 2019. godine fiktivan ugovor. Ni po ocjeni ovog suda tuženi nije dokazao svoje tvrdnje da je vratio dug iz 1999. godine i 2019. godine jer na te okolnosti nije predložio i izvodio odgovarajuće podobne dokaze.

Ne stoji ni ponovljeni prigovor zastarjelosti potraživanja jer naknadno zaključeni ugovor o zajmu iz 2019. godine je ugovor o poravnanju i ima značaj priznanja zastarjele obaveze iz prvog ugovora o zajmu iz 1999. godine (član 366. ZOO).

Kako ne postoje razlozi revizije valjalo je reviziju tuženog odbiti shodno odredbi člana 248. ZPP.

Ovaj sud je odbio zahtjev tuženog za naknadu troškova za sastav revizije sa kojom nije uspio (član 386. stav 1. u vezi sa članom 397. stav 1. ZPP), kao i zahtjev tužitelja za naknadu

troškova za sastav odgovora na reviziju jer ova parnična radnja nije bila potrebna radi vođenja parnice (član 387. stav 1. ZPP).

Predsjednik vijeća
Goran Nezirović, s.r.